

Biblická čtení:

2 Mojžíšova 24,12-18

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vystup ke mně na horu a pobud' tam. Dám ti kamenné desky – zákon a přikázání, které jsem napsal, abys jim vyučoval.“ I povstal Mojžíš a Jozue, který mu přisluhoval, a Mojžíš vystoupil na Boží horu. Starším řekl: „Zůstaňte zde, dokud se k vám nevrátíme. Budou tu s vámi Áron a Chúr. Kdo něco má, ať se obrací na ně.“ Mojžíš tedy vystoupil na horu a horu přikryl oblak. A Hospodinova sláva přebývala na hoře Sínaji a oblak ji přikrýval po šest dní. Sedmého dne zavolal Hospodin na Mojžíše zprostřed oblaku. Hospodinova sláva se jevila pohledu Izraelců jako stravující oheň na vrcholku hory. Mojžíš vstoupil doprostřed oblaku. Vystoupil na horu a byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí.

2. Petrův 1,16-21

Nedali jsme se vést vymyšlenými bájemi, ale zvěstovali jsme vám moc a slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista jako očití svědkové jeho velebnosti. On přijal od Boha Otce čest i slávu, když k němu ze svrchované slávy zazněl hlas: Toto jest můj milovaný Syn, v něm jsem našel zalíbení. A tento hlas, který vyšel z nebe, jsme my slyšeli, když jsme s ním byli na svaté hoře. Tím se nám potvrzuje prorocké slovo, a činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozbřeskuje den a jitřenka vám nevzejde v srdci. Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha.

Matouš 17,1-9

Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima; jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý. A hle, zjevil se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Nato promluvil Petr a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobré, že jsme zde; chceš-li, udělám tu tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Ještě nedomluvil, a hle, světlý oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: „To jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouvejte.“ Když to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ale Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte a nebojte se.“ Oni pozvedli oči a neviděli už nikoho jiného než Ježíše samotného. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud Syn člověka nebude vzkříšen z mrtvých.“

Téma: Pán Bůh opravdu jedná a mluví

S mladými jsem se při našem setkání dívala zatím jen na část filmu, který jsme vybrali tematicky: Božský Bruce. Bruce je vtipálek, ale stále nespokojený člověk se stavem svého zaměstnání i života. Všechno se má točit kolem něho, jeho přítelkyně je od toho, aby mu jeho bolístky foukala, jeho sebestřednost vyplňuje všechnen čas,

který s ní tráví. A když si sám svojí ješitností zkazí pracovní postup, rozčílí se na všechny a vyzývá Pána Boha, aby mu tedy ukázal, že je: nějakým zázrakem. Vyzývá jej, aby s ním mluvil, ale neslyší, provokuje, ale vůbec nevidí, že s ním Pán Bůh skutečně mluví, že ho vzal za slovo. Pán Bůh k nám mluví mnohem častěji, než jsme ochotni a také schopni v životě vnímat.

Dnešní nedělí končí zvěstné období, nazvané v liturgickém roku Zjevení (cizím slovem Epifanie). My si máme dnes připomenout zvláštní obraz Ježíšova tzv. proměnění (transfigurace) na hoře. Ježíš sebou bere malou skupinku tří učedníků, kteří ho doprovázejí. Je jim zjeven ve slávě, ve které přijde na konci věku. Jeho tvář září jako slunce a jeho šat je oslnivě bílý. A dvě z největších postav Starého Zákona, Mojžíš (zástupce Zákona) a Eliáš (zástupce proroků) s Ježíšem rozmlouvají. Oblak – znamení Boží přítomnosti je zastíní a Bůh promluví z toho oblaku (mraku): Toto je můj milovaný Syn, toho jsem vyvolil, toho poslouchejte. Na okamžik prožijí jistotu, že dole na zemi chodí s tím nejlepším učitelem a Pánem, vždyť je to Boží Syn. I my si máme připomenout, že nenásledujeme jen tak někoho, ale Spasitele světa. Kéž jsme také my někdy těmi, které Ježíš sebou bere na horu.

Podobný příběh jsme četli v prvním čtení, zářivé setkání Mojžíše přímo s Hospodinem, jak jsme o něm četli ve vstupním čtení. Měl sebou pomocníka Jozua. Oblak přikrývá Hospodinovu slávu, z venku se lidem jeví jako stravující oheň.

Zpráva z Evangelia nám potvrzuje, že tři učedníci zažili zjevení Boží slávy na svém průvodci Ježíši, kterého nazývali Pánem. Apoštol Petr, v epištole (dopise) po něm nazvané, se k té ohromující události, k tomu přímo nesdělitelnému zážitku, znovu vrací. Z obsahu (kontextu) epištole vyplývá, že Petr je u konce svého pozemského života, jak vyrozuměl od svého - nyní opravdu již ve slávě stojícího Pána Ježíše. Musel to být tedy velice důležitý zážitek, když se o něm na konci života zmiňuje. Pokusme se dnes najít onu důležitost i pro sebe. Nejde totiž jen o informování o prožitku, který kdysi někdo zažil, popsal jej podivuhodným způsobem, ale s námi nemá nic společného. Právě přelom jednoho církevního období do druhého (ve středu začíná Popeleční středou postní doba) je příležitostí, mezníkem, abychom přemýšleli o víře, o existenci Pána Boha a rozpomínali se na svůj důležitý zážitek víry, který jsme možná nikdy nikomu nesdělili, nebo jen výjimečně. Bůh k nám promlouvá, nebudme nevšímaví jako Bruce ve filmu, nastavený na svou představu života, ve kterém Pánu Bohu vymezil malý prostor a navíc sám chtěl rozhodovat, jak v něm má Pán Bůh jednat. Rozhlížejme se a hledejme Boží působení a přítomnost i ve věcech a událostech zcela neobvyklých, prosme o ně, děkujeme za ně a využijme je pro další růst ve víře. Aby v nás a z nás probleskovala ona bělost Kristova šatu a zář jeho tváře, abychom tak viditelně a užitečně dosvědčovali, komu věříme a v koho doufáme.

Obětování: 2P 1,10-11

Moji milí, usilujte tedy o to, abyste svým křesťanským životem prokazovali, že Vás Bůh zavolał a vyvolil. Pak nikdy nesejdete z cesty víry a Bůh vám široce otevře věčné království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.